

Можда се Вучић још сасвим није привео познању економије. Можда делује нападно гротескно док покушава да глуми Ћинђића фрљајући се натегнутим метафорама, попут оне о дебелом слону на леђима нејаког јелена. Можда стварно изгледа као надобудни каплар који мисли да је попио сва знања овога света о војној вештини, у његовом случају, убедио сам себе да једино он зна шта је „најбоље за Србију“. Можда...

Али, док га гледам како се, са висине, метафизички и, буквално, физички, беспризорно спрда са потенцијалним невестама, Дачићем и Тадићем, а оне не смеју ни да бекну - искрено уживам у томе и све мислим: Боже, ипак има неке космичке правде! Пошто су му двојица дојучерашњих самопроглашених „државника“ и „визионара“ већ пришли, добровољно, да, акламативно и без примедаба, подрже Његов Програм. И Реформе. Свом снагом.

„Боже мој, боже, чудне љепоте у вашег цара! Боже мој, боже, ала ви усрећисте нашу земљу! Свијет се лијепо умртвио од некаква добра, и милине, па једва дише. Свак вес'о, задовољан, свако пјева, само се пјесна ниђе не чује. Притиснуло нас добро са свију страна; од некакве силне смо се милине умртли, па једва дишемо...“ - захваљивао се, ономад, као ђоја, Кочићев Давид Штрбац „Земљаној“ влади и аустроугарској окупацији Босне и Херцеговине.

Тако некако изгледају ми и грађани Србије данас, збуњени толиком количином власти која се, ових дана, нутка, дели и развучи по Србији и толиким мањком сопственог „бољег живота“, што су нам га испообећавали на изборима. А Србија ми, оваква каква је, у актуелним бриселским букагијама и у, могућем, следећем дужничком ропству према мајници Русији, баш личи на ону несрећну њивицу из „Јазавца пред судом“ - „Ни Давидову ни царску ни спахијску“.

И док се две запенушале младице (успут, никакве миразуше), сложно и гласно, куну да Вучића воле више него Тита, а испод астала се изгребаше ноктима и косе почупаше у борби за ђувегијину руку, једна се досетила да, због ове друге, сад неће с напредњацима, све да овима вера дозвољава и више од једне невесте.

Ова друга, док Палми и Кркобабићима трпа пуцвалу у уста, јавно се смеје у брк својим бирачима, признајући да их је, „90 одсто њих“, најмање дваред, превеслала: једном кад је мањински стала иза Коштунице, а други пут, 2008, кад је, уместо са Николићевим и Вучићевим радикалима и Де-ес-есом, завршила у наручју данас непријатељске „Мале невесте“, несебично је чашћавајући владавином од 2008. до 2012.

Кад су оно, 2008, фингирали преговоре с Коштуницом, тројка ДПК (Дачић, Палма, Кркобабић) била се прострла Немањиним, као да су, боже ми опрости, ослободили Београд, Кркобабић најстарији претио је неким цедуљчетом, по принципу „узми или остави“. Ако ви нећете, има ко хоће - Борис Тадић, баш овај што сада осветнички тврди да је ДПК брљање по јавном и државном сектору било самоубилачко по земљу Србију.

Србију, земљу лажних визионара, преправила је бујица оних који би да преваспитавају грађане. Оних којима су презир и гађење према сопственом народу и пристојном свету - једина филозофија практичне политичке егзистенције. И по којима је, за тај и такав народ добра једино она политика која баш тим политичким лихварима - стално продужава опстанак на власти.

(Данас)